

## ПРЕДСТАВНИЦТВО ЯК ГАРАНТІЯ СУДОВОГО ЗАХИСТУ ГРОМАДЯН

*Ковтун Яна Володимирівна*

*Студентка 2-го курсу факультету соціології та права НТУУ «КПІ»*

*Науковий керівник:*

***Бежвець А.М.***

*старший викладач кафедри адміністративного, фінансового і господарського права факультету соціології і права НТУУ «КПІ»*

В законодавстві України передбачений інститут допомоги здійснення суб'єктами права своїх законних прав та обов'язків, який виражається у формі представництва.

Актуальність теми зумовлена тим, що саме завдяки інституту представництва велика кількість соціально обмежених громадян має можливість здійснювати та захищати свої права та обов'язки. Зокрема, за даними статистичних досліджень 2010р. в Україні нараховується близько 48 тисяч недієздатних осіб [1], а також малолітніх, група яких складає 14,2% від загальної кількості населення України [2].

Цивільно-процесуальне представництво – це процесуальна діяльність особи, спрямована на захист суб'єктивних прав та охоронюваних законом інтересів іншої особи, державних і громадських інтересів, а також сприяння судові в з'ясуванні об'єктивної істини в справі [3].

Із наданого визначення можна зробити висновок, що цивільно-процесуальне представництво покликане для виконання заходів від посягань на цивільні права громадян, а також сприяє винесенню справедливого рішення суду щодо конкретної справи.

Особа, яка може здійснювати такі заходи, називається процесуальний представник, тобто – це особа, яка діє від імені іншої особи в межах наданих їй повноважень для вирішення цивільної справи на користь довірителя.

Представник вчиняє юридичні дії від імені того, кого він представляє. Тобто він повідомляє про свій намір створити права і обов'язки не для себе, а для іншої особи.

Законодавець надав вичерпний перелік представників для максимального регламентування інституту цивільно-процесуального представництва. Отже,

відповідно до ст.ст.39, 40 Цивільно-процесуального Кодексу України представниками у суді можуть бути: батьки, усиновлювачі, піклувальники своїх неповнолітніх дітей, адвокат або інша особа, яка досягла вісімнадцяти років, має цивільну процесуальну дієздатність і належно посвідчені повноваження на здійснення представництва в суді [4].

Одним із актуальних питань, які ми намагаємось розкрити в даній роботі, є питання представництва в суді по справам надання неповнолітнім права на шлюб, оскільки в законодавстві воно не має чіткого регулювання. Відповідно до ч.2 ст.23 Сімейного Кодексу України передбачено право на шлюб неповнолітньої особи, яка досягла чотирнадцяти років. Таке право надається за рішенням суду, якщо буде встановлено, що це відповідає її інтересам [5]. Постає питання - чи здатна неповнолітня особа самотійно відстояти свої інтереси. Адже, законне представництво існує саме тому, що неповнолітня особа має неповну дієздатність і не може в повному обсязі здійснювати свої права та обов'язки. З іншої сторони, реєстрація шлюбу є важливим рішенням, яке носить виключно особистий характер. Відповідно до ч. 2 ст.238 Цивільного Кодексу України представник не може вчиняти правочин, який відповідно до його змісту може бути вчинений лише особисто тією особою, яку він представляє [6].

На нашу думку, якщо особа самотійно не може довести в суді потребу надання їй права на шлюб, то виникає сумнів щодо необхідності надання такого права. Тому в справі про реєстрацію шлюбу неповнолітніми, особи, які бажають зареєструвати шлюб, повинні самотійно представляти себе у суді.

Для вирішення даної проблеми необхідно деталізувати повноваження представників, а також створити норму в сімейному законодавстві, яка б регламентувала права та обов'язки неповнолітніх при поданні до суду заяви про надання права на укладення шлюбу.

### ***Список використаних джерел***

1. Відкритий лист Президенту України від громадських організацій інвалідів внаслідок розумової відсталості та психічних розладів щодо питань

опіки над повнолітніми недієздатними і обмежено дієздатними особами [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://plp.in.ua/blog/67.html> ;

2. Державна служба статистики України. // Держстат України, 2009- 2012

3. Штефан М. Й., видання 2-ге, перероб. та доп., 2001 ISBN 966-7752-57-7 // Видавничий Дім «1н Юре», 2001

4. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, N 40-41, 42, ст. 39,40

5. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 № 2947-III // Відомості Верховної Ради України , 2002, N 21-22, ст.23

6. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // Відомості Верховної Ради України , 2003, NN 40-44, ст.238